

Introducere

Această carte a apărut în urma întâlnirii dintre patru oameni: Stephen Prior, Robert Brydon, Lynn Picknett și Clive Prince, ale căror cărări s-au încrucișat pentru câțiva ani și a căror pasiune pentru misterul Rudolf Hess le-a alimentat ambiția comună de a descoperi – și de a face cunoscut – ce s-a întâmplat cu adevărat cu adjunctul führer-ului celui de Al Treilea Reich, după fuga sa în Scoția din 1941.

Stephen Prior

Interesul meu pentru afacerea Hess a apărut într-un mod unic și personal. Lucrând la periferia serviciilor de informații a trei state, știu din proprie experiență cum este să fii – în jargonul acelei lumi tulburi – o „entitate dezavubilă“, întrucât în 1969 am fost închis, sub acuzația de terorism, în timp ce lucram ca *agent provocateur* pentru un serviciu de securitate. Am suportat trei luni de detenție solitară și am trecut prin experiența suprarrealistă de a fi nevoit să trăiesc zi după zi doar cu gândurile mele, între patru pereți goi. După acele clipe, am simțit o anume camaraderie față de cel cunoscut lumii drept Rudolf Hess, bătrânul condamnat să petreacă în singurătate, decenii întregi, în marea fortăreață a închisorii Spandau. Omul acela, condamnat pe viață în 1946, a fost eliberat doar de moarte – oficial prin sinucidere – în 1987.

Propria mea detenție a coincis cu perioada în care numele lui Hess, după 25 de ani petrecuți în închisoarea Spandau, revenise pe primele pagini ale ziarelor, din cauza unei boli potențial fatale datorită căreia și-a revăzut prima dată soția și fiul. Făcând o comparație cu perioada considerabil mai scurtă pe care am petrecut-o în izolare forțată, am fost fascinat de povestea zborului istoric în Marea

Britanie al adjunctului führer-ului și de misterele întunecate care învăluiau detenția sa.

După ce am fost eliberat, la începutul anilor 1970, m-am implicat în coordonarea unui proiect secret, împreună cu câteva persoane remarcabile: Michael Bentine, celebrul comic britanic și un om cu multe fețe, inclusiv cea de agent secret; Trevor Ravenscroft, autorul controversatei *Spear of Destiny* (Lancea destinului) – care se concentrează pe fascinația lui Hitler pentru ocultism – și membru al echipei trimise să îl asasineze pe Rommel în 1941; dr. Andrija Puharich, controversatul psiholog experimentalist american care a colaborat deseori cu Pentagonul și care a fost coleg cu dr. Donald Ewen Cameron, o figură-cheie în dezvăluirea misterului Hess; și dr. Christopher Bird, coautor al volumului *The Secret Life of Plants* (Viața secretă a plantelor, 1974). În această perioadă am avut ocazia de a discuta despre afacerea Hess cu Bentine și Ravenscroft, ambii preocupați de această poveste. Bentine devenise interesat de mister datorită prietenului său, parlamentarul conservator Airey Neave care, pe când era ofițer în armată, îi înmânase lui Hess actul de acuzare în celula de la Nürnberg, dar care ulterior a făcut campanie pentru eliberarea acestuia. Pe de altă parte, Ravenscroft, în afară de studiile sale despre naziști și ocultism, avea lucruri interesante de spus ca prieten al lordului Beaverbrook, un jucător-cheie în drama lui Hess din timpul războiului.

Un alt moment decisiv pentru istoria acestei cărți a fost o conversație pe care am avut-o cu un leton pe care l-am întâlnit în 1973. Omul îmi fusese prezentat de un prieten comun – care era, probabil ca o ironie a sorții, evreu. Acest bărbat intrase în SS* într-un moment de entuziasm juvenil, regretând curând după aceea decizia și reușind să scoată un cuplu de evrei din ghetoul din Riga. După război, atipicul ofițer SS a devenit refugiat, stabilindu-se până la

* Abreviere pentru Schutzstaffel (Eșalon de Protecție) – importantă organizație înființată în 1925 ca gardă personală pentru liderul Partidului Național-Socialist, Adolf Hitler; între 1929 și 1945 a devenit, dintr-o mică formație paramilitară, cea mai mare și mai puternică organizație a celui de Al Treilea Reich, compusă din forțe de poliție și de securitate, militare și paramilitare. (n.red.)

urmă în Anglia și împrietenindu-se cu o rudă a celor pe care îi ajutase să scape. Fostul ofițer SS a făcut o remarcă uimitoare și, aparent, incredibilă. El a spus că existau îndoieli considerabile că deținutul de la Spandau ar fi fost adevăratul Rudolf Hess. Eu eram sceptic. Cum ar fi putut o dublură să se prefacă atâta timp? Și mai mult, de ce ar fi fost de acord o dublură să ispășească o condamnare pe viață a altcuiva, în cele mai grele condiții? Ideea părea absurdă.

Aveam să treacă șase ani până când am regăsit această supoziție, sub forma unei cărți scrise de un fost chirurg militar galez, dr. Hugh Thomas. Ca și cunoscutul meu din Letonia, acesta susținea că bătrânul din Spandau nu fusese Rudolf Hess; însă, spre deosebire de afirmația fostului SS-ist, cele susținute de Thomas păreau să fie mai mult decât un zvon senzațional. Doctorul Thomas își argumenta ipoteza cu dovezi, căci avusese ocazia să-l examineze personal pe deținut. În opinia sa avizată, ca medic, bătrânul din Spandau, despre care se crede că era adjunctul lui Hitler, era o dublură.

În 1990 am făcut cunoștință cu Robert Brydon, datorită interesului nostru comun pentru capela Rosslyn, un edificiu din secolul al XV-lea cu decorațiuni stranii, aflat nu departe de Edinburgh, care a exercitat mult timp o atracție aproape magică atât pentru francmasoni, cât și pentru cavalerii templieri. Robert este un cercetător istoric respectat, fiind deseori consultant pentru documentare de televiziune, precum apreciatul serial „Occult Reich“.

Începând cu mijlocul anilor 1980, Bob cercetase o altă mare enigmă a aviației din Al Doilea Război Mondial, ce părea complet separată de povestea lui Hess, dar care avea să furnizeze elementul-cheie care lipsea. Este vorba despre misterul accidentului de avion din 1942, în care și-a pierdut viața George, duce de Kent, fratele regelui George al VI-lea – o tragedie care a fost învăluită mereu în cel mai mare mister, din motive care nu au fost explimate niciodată pe deplin. Dacă oficialii nu i-au încurajat niciodată pe investigatorii independenți ai afacerii lui Hess – ba chiar dimpotrivă –, atitudinea lor față de cei ce au analizat accidentul de avion care l-a ucis pe ducele de Kent a fost una de necooperare, aproape de împiedicare a cercetărilor. Privind mai în profunzime și punând

împreună cele două mistere, a devenit curând evident motivul pentru care autoritățile sunt atât de neliniștite. Dezvăluirile legate de oricare dintre investigații pot cu siguranță să stârnească un cuib de viespi, dar folosirea unuia dintre cazuri drept cheie pentru celălalt ar reprezenta o amenințare reală cu privire la ceea ce instituțiile oficiale au jurat să apere.

Lynn Picknett și Clive Prince

Când ne-am întâlnit pentru prima dată, în 1989, începuseră să apară întrebări despre modul în care murise Hess în închisoarea Spandau, cu doi ani în urmă. Am avut impresia, încă de atunci, că se ascundea ceva: în orice caz, amândoi ajunsesem la concluzia că în spatele regimului draconic de încarcerare de peste 40 de ani se afla ceva mai mult decât dorința de dreptate sau de răzbunare. Nu putea fi decât faptul că el cunoștea un secret pe care autoritățile se temeau să-i permită a-l dezvălui. Iar dacă fusese ucis, acest lucru nu făcea decât să întărească bănuielile.

Timp de zece ani, am scris numeroase cărți despre mistere controversate ale istoriei, între care *Turin Shroud: In Whose Image?* (Giulgiul din Torino: A cui este imaginea?, 1994), care prezenta noi dovezi că artistul și mistificatorul Leonardo da Vinci falsificase cea mai mare relicvă a creștinătății, și *The Templar Revelation: Secret Guardians of the True Identity of Christ* (Misterul templierilor: paznicii secreți ai adevăratei identități a lui Iisus, 1997), care dezvăluia existența unei biserici eretice a lui Ioan Botezătorul. Cea mai recentă carte a noastră, *The Stargate Conspiracy* (Conspirația Stargate, 1999), explora subtextul politic din spatele teoriilor „alternative” despre Antichitate și anumite culte New Age*. Rudolf Hess – a cărui poveste am continuat să o cercetăm mai mulți ani – este evocat în *The Stargate Conspiracy* într-o discuție despre rădăcinile politico-oculte ale nazismului. Ajunseserăm la concluzia că, în pofida desconsiderării aproape universale a adjunctului führer-ului, prezentat ca un „fost” lipsit de

* Mișcare spirituală cvasireligioasă apărută în Occident în a doua jumătate a sec. al XX-lea. (n.red.)

putere, el era cel mai important om din imperiul nazist după – sau poate chiar înainte de – Adolf Hitler. Iar acest lucru face din zborul său în Marea Britanie, efectuat la jumătatea războiului, un act cu o semnificație extraordinară.

I-am întâlnit pe Stephen și pe Robert în 1998, când Stephen a organizat lansarea volumului *The Templar Revelation* la hotelul pe care îl conduce, numit în mod adecvat Templar Lodge Hotel*, situat pe malul mării, în satul Gullane, nu departe de capela Rosslyn. Cum eram de foarte multă vreme chinuți de curiozitate cu privire la misterul Hess, am fost intrigați și entuziasmați să auzim despre cercetările lui Stephen și Robert. După multe zile de discuții profunde, toți patru am căzut de acord că nu avem altă opțiune decât să colaborăm pentru a scrie o carte.

Am pus toți laolaltă materialele noastre – adunate pe parcursul unui deceniu – și ne-am propus să privim dincolo de propagandă și de jumătățile de adevăr care ascundeau adevărata poveste a lui Rudolf Hess. Ne-am pus cu toții aceeași întrebare la care a reflectat și președintele Roosevelt atunci când a auzit pentru prima dată despre acest caz: „Mă întreb ce se află de fapt în spatele acestei povești”.

Provocarea

Atunci când Rudolf Hess a fugit în Scoția, singur și neînarmat, în prima fază a celui de Al Doilea Război Mondial, Hitler l-a etichetat drept un smintit bântuit de halucinații, care furase un avion cu ideea nebunească de a media o pace cu dușmanul. Germanii au mai pretins și că el ar fi încercat să negocieze cu ducele de Hamilton, întâiul pair al Scoției. Oficialii s-au dezis imediat de el și Hess a fost deținut de britanici până după terminarea războiului. A fost apoi judecat la Nürnberg și condamnat la închisoare pe viață la Spandau, unde a și murit în 1987 – aparent o sinucidere –, la vârsta de 93 de ani. Pentru majoritatea britanicilor care auziseră de Rudolf Hess, acesta era doar „nazistul ăla nebun care a venit la noi în zbor și a fost arestat de ai noștri – și cu asta, basta”.

* Joc de cuvinte: *lodge* (în limba engleză) înseamnă hotel, dar și lojă. (n.tr.)

Deși mulți acceptă povestea oficială a lui Rudolf Hess, chiar și o privire superficială aruncată asupra celor întâmplate este de ajuns ca să înfioreze orice cercetător. Semne de întrebare se ridică din aproape toate declarațiile oficiale despre acest om cu un destin atât de ciudat. Era el într-adevăr un nebun singuratic, care acționa mânat de halucinații, așa cum au pretins și Hitler, și Churchill? Iar dacă era nebun, de ce nu a fost repatriat, conform convențiilor de la Geneva și de la Haga, și de ce britanicii l-au declarat apt pentru a fi judecat în procesul de la Nürnberg? Și dacă era într-adevăr un emisar de pace, de ce a fost întemnițat de britanici? Cu cât se studiază mai mult subiectul, cu atât se acumulează mai multe întrebări și cu atât mai contradictorie și chiar mai scandaloasă devine versiunea oficială.

Se observă imediat că întreaga afacere Hess, din 1941 încolo, conține atâtă contradicții și anomalii, încât este evident că autoritățile britanice au încercat cu disperare să ascundă ceva. Judecând după faptul că sunt în continuare desperate să ascundă acest ceva, bunul-simț ne spune că ele clasifică acest secret drept nepotrivit pentru public, chiar și după 60 de ani. De ce oare? Ce ar putea fi atât de inacceptabil pentru Marea Britanie sau pentru Aliați, la începutul secolului al XXI-lea? Ce este acel ceva din povestea lui Rudolf Hess care ar șoca până și lumea cinică de astăzi?

În fața acestui zid masiv de negări oficiale, ne-am propus să răspundem la următoarele întrebări:

- Care au fost adevăratele motive ale zborului lui Hess în Scoția?
- Cine altcineva știa despre acest zbor – dacă mai știa cineva?
- A venit Hess cu propuneri de pace și, dacă da, care erau condițiile acestora? Erau ele delirul unui nebun sau propunerile realiste ale unui politician experimentat? Conțineau amenințări sau vreun scenariu de compromis pe care Marea Britanie ar fi putut să îl ia în considerație la modul serios?
- De ce guvernul britanic a ținut secrete propunerile de pace ale lui Hess și de ce este menținut un zid de tăcere în jurul lor, chiar și astăzi? Ce era atât de exploziv în planul de pace al lui Hess, încât să nu poată fi încă făcut public?

• Exista în 1941, așa cum credea în mod evident Hess, un influent lobby pentru pace în Marea Britanie și, dacă da, cât de sus pe scara socială se aflau membrii acestei grupări?

• Are dr. Hugh Thomas dreptate când spune că bătrânul din Spandau era o dublură? Dacă adevăratul Hess a fost înlocuit cu o sosie, ce s-a întâmplat cu adjunctul führer-ului? De ce a fost necesară o stratagemă atât de elaborată? Și cum au pus-o la cale autoritățile britanice?

• De ce a fost deținutul nr. 7 de la Spandau încarcerat o perioadă atât de lungă?

• A fost el ucis și, dacă da, acest lucru s-a întâmplat deoarece, chiar și la 93 de ani, el reprezenta încă o amenințare pentru autorități?

Mulți alți cercetători, între care Peter Padfield și regretatul John Costello, au tras propriile concluzii pe baza dovezilor de care dispuneau. Însă noi am avut șansa extraordinară de a obține informații-cheie care ne-au fost puse la dispoziție în exclusivitate, prin intermediul unor martori noi și prin dosare care s-au deschis pentru noi atât în Marea Britanie, cât și în SUA. În special arhivele familiei ducelui de Hamilton au aruncat lumină asupra multora dintre aceste întrebări și, în unele cazuri, au dat răspunsuri aproape definitive.

Din cauza importantelor implicații politice ale acestei istorii, de-a lungul investigațiilor noastre a fost uneori dificil să ne amintim că aceasta este, în esență, povestea unui singur om – și nu tocmai un „erou“. Un bărbat puternic, cu sprâncene stufoase și lipsit de farmec, Rudolf Hess nu trezește nici o emoție în rândul celor care nu simpatizează nazismul, ci poate cel mult compasiune, în ultimă instanță. Chiar în postura de anti-erou – să nu uităm că a fost un nazist care nu a manifestat vreo remușcare – el nu reușește să emoționeze publicul, deși în privința poveștii sale și a implicațiilor ei lucrurile stau cu totul altfel.

Absorbiți total de o istorie care ar pune în umbră și cea mai impresionantă tragedie greacă, trebuia să descoperim adevărul despre Rudolf Hess, despre ce l-a făcut ceea ce era, ce l-a condus și ce l-a atras în Marea Britanie în acea noapte crucială, acum mulți ani.

LYNN PICKNETT
CLIVE PRINCE
STEPHEN PRIOR

CAPITOLUL UNU

Ziua Judecății

În octombrie 1945, puține locuri de pe pământ erau mai devastate decât Nürnberg. Abia mai rămăseseră câteva urme din frumosul oraș: Aliații aproape că îl dărâmaseră până la temelii spre sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, lăsând mormane de moloz, cât vedeai cu ochii. În ultimele luni de război, 11 raiduri aeriene importante distruseseră peste nouăzeci la sută din oraș.¹ Doar 17 000 de case rămăseseră din cele 130 000 inițiale și, pentru cei care se agățau de un fel de viață, spectre șocate care se clătinau printre ruine, era ca și cum s-ar fi chinuit să trăiască în iad. Nu aveau electricitate, nici apă, nici comunicații: liniile telefonice nu mai funcționau; cât despre poștă, nu mai avea unde să fie livrată.

Totuși, în ultimele luni ale lui 1945, toate privirile erau îndreptate asupra acestui loc cumplit, pentru că acum, când Apocalipsa se sfârșise, venise Ziua Judecății.

Nu exista, după părerea Aliaților, un alt loc mai potrivit pentru procesele crimelor de război decât căminul spiritual a nazismului, scena celor mai sinistre festiviste chemări la arme în numele lui Adolf Hitler – paradele de la Nürnberg. Venise timpul ca liderii naziști să plătească și, deși toți, până la ultimul, erau urmăriți cu cea mai mare atenție, o curiozitate deosebită se cristaliza în jurul celui care fusese cândva cel mai apropiat de Hitler, adjunctul fűhrer-ului în zilele de

glorie ale ascensiunii Partidului Național-Socialist, omul care era prizonier al britanicilor din anul 1941.

Rudolf Hess, care jucase un rol atât de important în organizarea paradelor de la Nürnberg, în atragerea credincioșilor într-o frenezie fanatică, era adus înapoi în acest loc întunecat ca să dea socoteală.

Dar mai era un motiv pentru care lumea era fascinată de Rudolf Hess. El avea deja un statut aproape mitic, datorat misterului de care era înconjurat după zborul său în Scoția din 1941, „misiunea de pace” care avea să pună capăt pentru totdeauna vieții sale de om liber. Fusesse o acțiune îndrăzneță, extraordinară după orice standarde, și până și cel mai virulent antinazist trebuia să admită că, măcar într-o oarecare măsură, bărbatul care a avut curajul de a zbura într-o țară inamică în toiul războiului, pentru a încerca să facă pace, trebuie să fie un om extraordinar. Cei mai mulți au crezut că el va apărea doar pentru scurt timp în fața instanței, iar apoi își va găsi sfârșitul în spânzurătoare, dar, așa cum aveau să demonstreze evenimentele, procesul nu a fost nici pe departe sfârșitul istoriei lui Rudolf Hess.

Cu siguranță, puțini se așteptau să vadă epava umană care răspundea la numele de Rudolf Hess. Imaginile difuzate în jurnalele de știri și filmate la procesele de la Nürnberg arată un bărbat teribil de slab, mohorât, într-o stare fizică și mentală deplorabilă, chircindu-se din când în când ca și cum ar fi avut crampe, foindu-se pe scaun și privind fix cu ochi înfricoșător de goi, adânciți în orbite. Pare confuz, uneori aproape adormit, alteori privindu-i pe ceilalți fără să dea semne că i-ar recunoaște sau că ar înțelege ceva. Bărbatul cu ochii ciudat de arzători din boxa acuzaților semăna prea puțin cu nazistul de rang înalt care plecase din Germania în misiunea sa fatală, cu patru ani în urmă. Dar, deși era în putere, în momentul în care zburase spre Scoția, Hess nu mai era tânăr. Cu 14 zile mai înainte împlinise 47 de ani și, într-o manifestare de respect și recunoștință unică pentru un alt personaj public decât führer-ul însuși, îl sărbătorise și poporul german. Îndemnați de la cele mai înalte niveluri să-și exprime considerația pentru Hess, naziștii de rând au ascultat discursuri care

il ridicau în slăvi. Nu știau că aceea avea să fie ultima sărbătorire a adjunctului – ultima aniversare pe care el o va mai trăi vreodată.

Marea misiune

Adjunctul führer-ului a decolat de pe un aerodrom din Augsburg, cu puțin înainte de ora 18.00, sâmbătă, 10 mai 1941, într-un Messerschmitt Bf110 (Me-110) – un avion de luptă-bombardier care avea nevoie în mod normal de un echipaj de doi oameni. Chiar și pentru un aviator atât de experimentat precum Hess, acest zbor solitar trebuie să fi fost dificil, solicitant și foarte periculos. Potrivit versiunii oficiale, el a trebuit să zboare și să navigheze singur din Augsburg până în zona rurală de lângă Glasgow – într-o călătorie de 1 980 km și lungă de cinci ore. Dacă ar fi fost reperat și urmărit de RAF*, el nu ar fi putut să se apere, nefiind înarmat. Avionul Me-110 fusese echipat cu rezervoare suplimentare sub aripi, întrucât destinația lui era mult dincolo de raza de acțiune normală a acestui tip de aparat. Nu avea combustibil și pentru întoarcere.

Hess a traversat coasta britanică pe deasupra zonei Northumberland, chiar înainte de ora 22.30. La ora 23.10, s-a parașutat din avionul său lângă Eaglesham, la sud de Glasgow, iar aparatul Me-110 s-a prăbușit la o jumătate de kilometru mai departe, lângă Eaglesham House.

Întrucât se rănise la gleznă în timp ce ieșea din avion, aterizarea sa a fost probabil dureroasă. Este uimitor că nu s-a rănit mai grav, având în vedere că era prima lui săritură cu parașuta. Însă revenirea lui Hess cu picioarele pe pământ a fost mult mai dureroasă, deoarece a însemnat sfârșitul eroicei sale călătorii, fiind arestat de către poliția locală, care nu l-a recunoscut. El a declarat că se numește Hauptmann (căpitan) Alfred Horn, și a cerut să fie dus la ducele de Hamilton, a cărui reședință de familie, Dungavel House, se afla la circa 12 km distanță.

Deloc surprinzător, sosirea adjunctului lui Hitler pe pământ inamic a făcut senzație. Știrea s-a aflat la două zile după sosirea sa – luni, 12 mai – provocând speculații intense cu privire la motivele și

* Royal Air Force (RAF) – Forțele Aeriene Regale, aviația britanică (n.tr.)